

KDYŽ JEŠTĚ CHODIL PÁN JEŽÍŠ S PETREM PO SVĚTĚ

České lidové pohádky

převyprávěl
Tomáš
Vondrovic

Ilustrovala
Markéta
Vydrová

ne prokážete mi
piti...
Lisby mají a
hnerda, ale Gyn
složil. Tam, kam
zakim...
... Má se učit
lovství Boří a
... Kalybo jary
všechno po
ji žu jak
A Kalybo na
a orladel
mádel a i mru
že by mohla ho
Pre nádel, a
laste
me

KDYŽ JEŠTĚ CHODIL PÁN JEŽÍŠ S PETREM PO SVĚTĚ

České lidové pohádky

převyprávěl
**Tomáš
Vondrovic**

**Ilustrovala
Markéta
Vydrová**

**Když ještě chodil Pán Ježíš s Petrem po světě
Staré české pohádky převyprávěl Tomáš Vondrovic**

*Tato kniha ani žádná její část nesmí být
kopírována, rozmnožována a ani jinak šířena
bez písemného souhlasu vydavatele.*

Copyright © Tomáš Vondrovic, 2017
© Stanislav Juhaňák – TRITON, 2017
Illustrations and cover © Markéta Vydrová, 2017

Vydal Stanislav Juhaňák – TRITON,
Vykáňská 5, 100 00 Praha 10,
www.tridistri.cz

ISBN 978-80-7553-359-3 (pdf)

Vážení kluci, milé holčičky!

Když mi bylo asi kolik, kolik je vám dnes, slyšel jsem poprvé, jak chodil Pán Ježíš s Petrem po světě; vyprávěl mi to můj dědeček, velmi hodný člověk.

A já jsem byl rád, že aspoň v těch pohádkách přišel Pán Ježíš taky k nám, do Čech.

A když jsem je pak po mnoha letech znovu objevil ve sbírce P. Julia Košnáře, nedalo mi to a chtěl jsem vám je převertovat - tak, abyste tomu rozuměli i dnes, kdy mluvíme už trochu jinak, než mluvil můj dědeček.

Abyste se potěšili stejně, jako jsem se těšil já, když mi bylo kolik, kolik je dnes vám.

Váš
Tomáš

První skřivan

To bylo za času, když ještě chodil Pán Ježíš se svatým Petrem po světě.

Pán, štíhlý, přímý jako plamen, z kterého vychází klidné, tiché světlo, vpředu. Dva kroky za ním Petr, starší, pevný, s trochu nachýlenými zády a modrýma očima.

Tak šli, až přišli do jednoho kraje. Byl to divný kraj. Smutný, jako by to ani nebylo u nás. Kam oko dohlédlo, nerostl strom, nekvetl keř. Země vyprahla a roz-pukala, ani tráva se v ní nechtěla uchytit. A v téhle pustině navíc panovalo mrtvé ticho – nezatípal tam ani ptáček: jakpak by taky, když nenašel větvičku, na kterou by si mohl sednout nebo kde by postavil hnízdo.

A to se zrovna otevíralo jaro a sluníčko už hřálo.

Petr se rozhlíží, zastavuje, loudá se za svým Mistrem – a pak už to nevydržel a povídá rovnou: „Pane, co je tohle za zemi? Je mi tu smutno. Zaplakal bych, když vidím takovou pustinu. Copak se tady někdo vůbec může cítit doma?“

„Máš pravdu, Petře,“ pokývl Pán hlavou, „je tu teskno.“

„Ale proč, Pane dobrotivý? Neříkal jsi onehdá, že Tvůj nebeský Otec stvořil svět pro lidi a z lásky? A že chtěl, aby se lidem na zemi líbilo? Že je dobrý sadař? A že jeho skutky Jej chválí?“

„Správně, Petře, dobře sis to zapamatoval,“ přikývl Ježíš.

„Tak jak to? To snad Tvůj Vševědoucí Otec na tenhle kout země zapomněl?“

Pán Ježíš se usmál a potřásl hlavou: „A neřekl jsem ti taky, Petře, že dobrý strom nese dobré ovoce, ale zlý strom ponese ovoce zlé?“

„To je právě to, Pane!“ začínal se rozčilovat Petr; on to byl hodný člověk, poctivý apoštol, ale trochu vznětlivý, do všeho hr. Proto mu taky brzo vypadaly vlasy, takže nahoře pod svatozáří mu zářila lysinka, takové malé sluníčko.

„To je to! Vždyť tady žádný strom žádné ovoce nést ani nemůže, protože tu žádný strom není! Ani pláň se tu kořínkem neuchytí! Co tohle má znamenat?!“

Petr už byl pěkně rozpálený; ale zahle-
děl se do mírných očí svého Pána a zkontl
jako beránek.

„Vysvětli mi to, prosím, Mistře,
vždyť víš, že jsem neučený člověk.“

Pán Ježíš se zastavil a usedl na hru-
bý, zaprášený balvan u cesty.

„To zlé ovoce, o kterém jsem ti
pověděl, Petře, to jsou špatné
skutky člověka. Lidé v tom-
to kraji měli tvrdá srdce,
neznali lásku k dobru,
zapírali pravdu,

zavrhli víru v Boha. Nemysli si, i tady bývala hojnost stromů, zahrady plné keřů a svěží tráva – ale tihle lidé si toho nevážili. Stromy vykáceli a nové nezasadili. Květiny vytrhali a poházeli podél cest. Proto tu ptáci přestali zpívat, proto je tu tak teskno, Petře. Můj Otec nezapomněl na tenhle kraj; to tenhle kraj zapomněl na Něj, a to, co vidíš, nejsou skutky mého Otce, ale skutky lidí.“

„Pane dobrý,“ zahořekoval Petr, „udělej něco pro ty lidi! Já vím, že si to nezaslouží, že jsou tvrdohlaví, skoupí a hloupi... ale přesto!“ Petr už celý planul, říkal jsem vám, že byl trochu hr. „Je mi jich líto!“

„Ty za ně prosíš, Petře?“ ptal se Pán Ježíš.

„Nemůžu jinak! Třeba už budou rozumnější a vlídnější, Mistře můj, smiluj se.“

„Jak myslíš,“ pravil vlídně Syn nebeského Otce, „buď podle tvého.“

A Ježíš vstal, vzal do ruky hůl svatého Petra a zarazil ji do země u cesty. Jakmile ji vytáhl – stál tam stromek! Pěkně obalený listím a plný pupenců, jen jen se rozvinout. A kam se Pán podíval, všude zvedaly hlavy květy a rozkvétaly.

Tohle se Petrovi náramně líbilo a už se těšil, jakou radost lidi budou mít, až to uvidí.

Zrovna kousek odtud na poli oral jeden rolník kamenitou zemi. Pot se z něj jen lil. Tak Petr hned k němu:

„To je počasíčko, co? A to okolíčko, jen se podívej, příteli...“

Ale ten člověk pro samou lopotu ani nezvedl hlavu od pluhu; nezastavil se, oči zabodnuté do země, oral, oral a hořekoval: „Ach, Bože, copak té dřině nebude nikdy konec? Co z toho života jeden má? Od svítání do soumraku, den co den, až do hrobu, pořád jen – ‚V potu tváře své chléb svůj dobývat budeš!‘ A nikde nic, co by potěšilo srdce, pohladilo duši.“

„Pane, slyšíš, jak ten člověk nařiká?“ zarmoutil se Petr.

„Slyším, Petře,“ pravil Pán Ježíš.

A oráč lamentoval dál: „Nemá to konce, samá únava, pořád jen bolest! Lepší je mlčet; řečmi stejně pole nedoorám a sobě nepomůžu...“

„Hej, ty tam!“ zavolal na něj Petr, ale chlapík si ho ani nevšiml, jak byl zabrán do své otročiny.

„Co teď?“ pohlédl Petr na Pána svýma modrýma očima. „Mistře, řekni něco!“

„Mají oči, ale nevidí, mají uši, ale neslyší.“

„Ale... co budeme dělat?!“

A tehdy Ježíš zvedl ze zoraného pole hroudu, požehnal ji a hodil do výše.

Hrudka se proměnila v ptáčka – a ten začal zpívat!

Oráč to zaslechl a zvedl hlavu. A jak ptáček letěl třepotavě výš a výš, hleděl člověk za ním do modra nebe a srdce v něm poskočilo.

A vzpomněl si, že někde tam je nebeský Otec, který ho vidí a ví o jeho lopotě. Setřel si pot s čela a vzdal Mu díky za toho zpěváčka-těšitele.

A to byl první skřivan.

Slavík

Pán Ježíš s Petrem potom chodili dál světem, od dědiny k dědině, až přišel večer. Květy se už zavíraly – ale ještě voněly – a ptáci se chystali na noc. Také svatému Petrovi se už chtělo spát.

Rozhlíží se po okolí a najednou vyhrkne: „Pane, vidíš ten ovčín? Tam by se to spalo! Stačí přelézt přes ohradu a...“

„Petře,“ pokáral ho Pán, „ty nevíš, že ten, kdo do ovčína vstupuje jinudy než dveřmi, je zloděj a nepoctivý člověk? Dveřmi vstupuje přece jenom pastýř, ovce slyší jeho hlas a poznají ho, a proto za ním jdou. Jakkak bychom tedy mohli my lézt přes zeď jako zloději?“